

οι άρριοι έρεθίζονται
 τὸ αἷμα μολυσμένο ἀπ' τῇ γύρῃ τῶν δρόμων
 ἀνάβει
 φῶτα σιγοκαίνε στὸ σκοτάδι
 κάτω ἀπ' τὸ σκοτάδι
 ἀνάβουν μικρὲς φωτιὲς παράξενες
 πού τις κρατᾶνε οἱ ἄνθρωποι στὰ χέρια τους
 προσεχτικὰ σὰν παλιὰ κηροπήγια
 ἢ τις καθαλάνε μὲ τὴν ἐξάτητησι πίσω
 ἢ τις φορᾶνε στὰ μέτωπα
 ἀστέρι πού ξέθαψαν κάτω ἀπ' τὸν πάτο τῆς γῆς.

ΕΡΣΗ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο Τ.Σ. ΕΛΙΟΤ

Ένα κόκκινο αὐτοκίνητο μὲ ἀπαγάξει
 τρελαμένοι δρόμοι πλατείες Ντὲ Κίρινο
 μιὰ λάμψη κι ὕστερα τίποτα
 πού καὶ πού κανένα φιλι
 φλιμπεράκια τυφλὰ φανάρια πιεσόμετρα
 οἱ μοντέρνοι Δονκιχῶτες γελοῦν
 ἀγγίζουν δολοφονοῦν καρπιοστάλ
 κοιτάζουν αὐτοκτονοῦν πίκ-νικ τὸ καλὸν κάγαθον
 Μέσα στὸ γάντι λιγοστεύει τὸ χέρι
 στὴ χειραφία ἡ ἀνάσα τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ καραμέλλα πού λειώνει στὸ στόμα μου
 μοῦ δίνει μεγάλη σιγουριά
 συμπάσχω ψυχῇ τε καὶ σώματι
 Μ' αὐτὴ ἡ Τζοκόντα ἀπὸ ἰσχυρὰ μεγάφωνα
 ἀνεδαίνει στὸ αἷμα μνήμη τὰμ-τάμ
 ἐκεῖ στὰ μπαμποῦ ἐκεῖ στίς ἀποικίες
 πόσο ξένη πόσο ἄλλη ψεύτικη
 ἕνα σακουλάκι καραμέλλες
 Μήπως μιὰ χωρικὴ ποτὲ δὲ ξέρεις
 ἄλλαξαν ροῦχα
 μιὰ φούστα σταμπωτὴ καὶ μιὰ μαντήλα λερωμένη
 κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τόσα μετάξια λιθανωτὸς καὶ μύρα
 καὶ τὸ χρῶμα τῆς πατρίδας της
 πάνω στὴν ἄμμο γιὰ τὸν ἄνεμο πού θὰ περνάει
 καὶ στὰ χωριά καὶ στὰ ἐργοστάσια στίς συνοικίες
 ἢ ποίηση ἔγαινε στοὺς δρόμους
 ἢ ποίηση ἔδωαινε στοὺς δρόμους
 VIVA MARX, VIVA LENIN κ.τ.λ.κ.
 ἑκατὸ πειναλέοι πούστηδες θὰ ψαχούλευαν
 τὸ γεμάτο μὴ σῶμα της
 χίλιες πατούσες πάνω στὸ σημαντικὸ τῆς στόμα.

Ὅμως φίλη μου ποτὲ δὲν ξέρουμε
 πότε ὁ δολοφόνος θὰ χτυπήσει

και ζοϋμε τον εφιάλτη του επιθεωρητη Χάρρις
τραγανίζοντας φρυγανιές γεμάτοι ένοχη
Πλάτωνα και τζαζ χωρίς εκλογή
αργότερα στη σελίδα 233
το μαρτύριο τελειώνει
λίγο χλιαρό νερό και μετά διολεττι ύπνος
ένα μακρύ επίρρημα μέσα στο χρόνο
ώσπου κάποιος επιθεωρητής Τζόνσον
άρνείται να φανερώσει τον ένοχο
ή νύχτα άργει ξημερώνει συνέχεια
το νερό δε ζεσταίνει χάνεις τη ρόμπα σου
κι ο γαλατάς έρχεται ντυμένος καθαλλάρης.

Παρά θιν' άλλος ν' άράξεις το σώμα σου
παρά θιν' άλλος να καλέσεις τις νύφες
θαλασσότοπος
νερά χωρίς αβριο λάσπες κονσερβοκούτια
και το μυαλό σου ένα μάτσο κλειδιά
γραμιμή νεροϋ στα κύματα του έγκεφάλου
γραμιμή της άκρης έλα μη φοβάσαι
πως μπορούμε να επαναλαμβάνουμε τα ίδια πράγματα
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
πως μπορούμε να μη άμφιβάλλουμε
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
Μεθας πιό εύκολα άμα είσαι νηστικός
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Η ζωή έχει καταντήσει μιá κομπίνα
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Η νεολαία σήμερα έχει αλλάξει ριζικά
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
"Έγιναν ή ούρα της άστικής τάξης
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
"Ο,τι έφτιαξε τόφτιαξε με τον ιδρώτα του
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
30 χρονών και μυαλό δε λείει να δάλει
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Η γυναίκα είναι πάντα γυναίκα
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
Πρέπει πάντα να σκέφτεσαι το μετά
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Ο άντρας στο κρεβάτι γίνεται κτήνος
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
Πρίν παντρευτείς πρέπει να το σκεφτείς καλά
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Η γυναίκα δεν πρέπει ποτέ να παραμελεί τον εαυτό της
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
'Η κοινωνία είναι κακιά
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα
Είναι φτιαγμένοι ό ένας για τον άλλον
προσπαθώντας να γράψω ένα ποίημα

Ἡ φτώχεια θέλει καλοπέραση
 προσπαθώντας νά γράψω ένα
 όταν κάποιος ἀπὸ τὸν Κρότωνα
 προσπαθώντας νά γράψω
 ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Ἑλλάδι ψιθυρίζει
 προσπαθώντας νά
 βαδίζω πρὸς τὸ θάνατο μὲ μόνῃ
 συντροφιά τὴ μουσικὴ μου
 προσπαθώντας Ἀτρεΐς καὶ πολύτοπο
 κι ὁ Ὀδυσσεὺς πού δὲ διάδασα ποτὲ
 τὸ ἱερὸ κι ἑκατὸ χρόνια μοναξιάς
 ἀπὸ τὴν Κολομβία χωρὶς διαβατήριο
 διαδίδοντας διβλία ζώντας μαζί μου μαζί τους
 μὰ ζωὴ ξένη δική μου πτώση συλλογικὴ
 συνδυασμοὶ ἀγνωστοὶ ἀπειλοῦν τὴν εὐτυχία μας
 προσπαθώντας νά γράψω ὄχι ποίημα
 εἶναι ἕνας τόπος πικρὸς γειμάτος βάρκας
 καρέκλες πού περιμένουν τοὺς ἀνθρώπους
 ζάρια πού περιμένουν τοὺς θεοὺς
 χωρὶς μηδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ
 οὔτε εὖ πράττειν
 μόνο θγαίνοντας ἔξω σ' ἕνα τοίχο θὰ πάω νά σπάσω τὸ κεφάλι μου
 σπάζοντας τζάμια θὰ ὀγῶ ἀπὸ τὰ ροῦχα μου
 σῶμα καὶ αἷμα γιορτάζοντας
 αὐτὸ τὸν πρῶτο ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ

Στὴ θέσῃ σου ὥραϊα
 στὴ θάλασσα στὸ χορτάρι στὴν κάμαρα
 καὶ περνᾶνε φεύγουν ἔρχονται
 νερά καὶ φύλλα καὶ πουλιά
 γρήγορα ἢ ἀργὰ ζῶα μὲ φωτεινὰ μάτια
 σκληρὰ ἀντικείμενα τροχοὶ σιδερικά
 καὶ τόσοὶ ἄνθρωποι ξένοι περπατητές
 ἢ ταξιδιωτὲς τῆς βάρκας τοῦ καραβιοῦ τοῦ ὄνειρου
 ἀστῆτοι τιμονιέρηδες τοῦ αὐτοκίνητου ἢ τοῦ ἀεροπλάνου
 ἢ κεφᾶτοι ἡνίοχοι ζῶων πού ξέρουν πού πάνε
 ὄχι στὸ χωράφι ὄχι στὸ σπίτι, πάντα στὸ νερὸ στὸ χορτάρι
 στὰ καλοκαίρια καὶ στοὺς βροχεροὺς χειμῶνες,
 πού σὲ περνᾶνε μὲ φωτεινὰ χρόνια
 ἢ σύννεφα ἄσπρα στὸ γαλάζιο στὸν αἰῶνα
 μὲ πηγᾶς νεροῦ πού δὲ σταματᾶνε κι εἶναι χρόνος
 σὴν τὸ χῶμα καὶ τίς πέτρες καὶ τὰ θουνά
 καὶ τὰ φυτὰ πού ξεκινᾶνε καὶ καρπίζονται καὶ ξανάρχονται
 καὶ τὰ ζῶα πού πάνε κι ἔρχονται φεύγουν καὶ νάτα
 σὴν τίς ὥρες πού στᾶζουν σὴν τὰ χρόνια τοὺς αἰῶνες
 πού σταλάζουν στοὺς αἰῶνες δίπλα σου·